

удр. 4000

ЈЕЗИК
ЈЕЗИК МАТЕРИЈИ НАРОДНИ И ЗАВИЧАЈНИ
ЈЕЗИК КНИЖЕВНИ

144

ЈЕЗИК
ЈЕЗИК НАРОДНИ, МАТЕРНИ, ЗАВИЧАЈНИ,
КЊИЖЕВНИ ЈЕЗИК

[illegible]

она mala svetlost ugasi. Nemo est pernetva et una harmonia. — koji je vovan
 trajna i — šta bomo sag? izrazen izraz bi bio i iz nekog komada se sja
 ali gde je tu svetlost, sila izraza, hitan u istinu u čenotu u stravu — gde
 nemamo ga? Gde statične note u muzici ne mogu to isto kazati. Francuski jezik
 na Dantovskoj kući ziva vris i u šir jednake i kao se тамо говори, stih note
 sata ima šta da čuje. Ume u kašćuine, pročisto go do i pokuša iz sata aia
 rata proizve sti nešto slično a ako može i baše. Utrmivačizavnost u stihu i
 prozi i stajao napredak. Starijski kugi i kosezni roman u stihovima franjuzi
 su porazili prerazini u meleran roman umetničke proze. Za njima kao svet. Is
 tina ome čemu su se oni na ovom običaju sami izosmehivati (Mozijer) / krešioz
 noste to su maše vaše zapojati u ovom živom jeziku, na im se rade i može
 imaju bezbroj fiksiranih forme za bezbroj slučajev a semantičke i psihologije
 u svima oblastima znanja i umetnosti. Tako i ne izvuci je ako znaš francuski ili
 ako si i Francuz koji zna pisati. Kinezi imaju neki 26 000 ideograma da nau
 če ako razumeti visoku književnost, ili klasičnu ali u francuskom jeziku treba
 znati isto toliko rečeničnu obrta. Sreće mi je vrazu biće niti vrazu jeste
 Kao Francuz nešto bolje kaže ili napiše nego na sretu može baše. Francuska
 rečenica pravilno francuski mišljenje, pisana, kazana, putana to je umetničko
 čino. Ni je ni Francuz bio omej pisac i pesnik koji je kazao: „Ni za šta nemam
 toliko smisla, koliko za savršenost. Nemački jezik je strašna forma i građe
 vinar na Dantovskoj kući: jednopravacno u lis bez kraja: nema zastajanja na
 ma u hitužanije, nema respektu od harmonije — nikada namisao da to što se nam
 niše treba da bude čitlo, jer je napisano da bude čitano. Treb videti tekst
 filozofa Hajkegera — naravno i on je semantik — a meloracionem stvarima u „Ni
 Nichevoje rečenici: Bog je mrtav. Em je Niche pisao kao Francuz, a Hajkeger ni
 še kao da Dantovsku kuću on ne je drugi ima još da pokazivati. „Tako više od
 nemačkih mističana — govore i pesnici! — u potrebuju i u čuvanju, u brižne
 imenice koje su izvele ne od glagola se krirom i zvukom kojega ali su ime
 mine. Zato što je Hajkeger na jednom mestu svega reče sajm uni fait vnetno
 trebilo izraz slikovni da pokazuje imao karakter ubačeno u egzistenciju go
 vaj je reč kao Gervafena i ota sosljan put i to kao čisto zlatna nada u pro

[illegible]

ona je i je ijeziki štof j- u na v zvuku i smislu koji potječe od zvuka. Ova engleska govorica je ova u jeziku i zvuku anglosaksonskom, u na bi se tako tako sećeno i i kao piša manjeodno - tako razumeti u latinski tini engleskog jezika. Prvi engleski pisci Henkinis, svakom bio zvukno jezičkim kvantitetima za smisao i slikanje, služi se najprije i isključivo anglosaksonskim rečnikom i semantikom. Kulturni narodi se razvijaju književnostima i jezikom kroz staze koje mogu biti u srednjoj školi čitane literature na jezičnim starijim književnim epohama. To otkriva kako se književni jezik razvija u svakom smislu svoje prirode i kako je koristan za misao i opretnost na poznavanju pravne logike i ritma i oblika istoga jezika u razna vremena razvoja života.

Šta je ova šira veština, koja je abstraktno obrađena tema imaće se protući ukoj, zanimljivo konkretnoj temi koja je u ovom slučaju naša tema zapravo? Šta Valtonska kultura je na kraju krajeva treba da bude reč o književnom jeziku, jezikom jeziku četvrti manje razvijenosti, što svega uže i specifičnije tema treba da ima u ovom tematu vezatke iz šire teme, zanimljivo, zainteresovanostima koja je u ovom slučaju. Srećom je se govori o ovom narodnom jeziku kao se protući govornika o savicijem jeziku jeziku. Ne može se govoriti o književnom jeziku, ako se protući nije govorilo o narodnom jeziku, o konkretnim narodnim jezicima jezik jezičke zajednice. Kao se tema suzi na jedan jezik onda se ne može bolje govoriti o tom jeziku jeziku o jezičkim situacijama toga jezika, ako se ne govori o životnim situacijama te jezičke zajednice. Te situacije potječu i prošlost i sadašnjost i tradicija i aktuelni društveni i politički život, jezikom rečju, što sve u širij temi već pomenuti kao osnov, ako se ne uzme u obzir pogled na svet i na sebe u svet u te jezičke zajednice.

Među bukvarске veštine o zemlji koja se u svetu i kao kuća zove Jugoslavija, svaka sećanje. Već i politički, kako ova jezičkim jezičkim stavom prema svojoj i prema unutrašnjem svetu, na to je zemlja koja je država jezikom organski organizovana jedinica. Kao u jednom smislu ova država čini jezikom organske kategorije: ako se izuzmu manje, stariji i

најједини који су грађани Југославије али они знају за неке своје раније, али старина можда другог национално припадништва — ако се то извуче све народи ове земље почињу су у смислу расном, сви су Словени. А као тајви, сви расне обједињености, обједињени су још истом културном традицијом наших народа: највише јавну политички смерницу, демократског правца, јавну економску смерницу, социјалистичког уређења и јавном интимном народом и грађанином: прегрнути се заједно на сваку неми и највећу. Шта би речео антички песник Овид: *Народи се не жели, или ће се умрети.* У разним покрајинама ове земље које су се једна стегнуле у некију јавну и јавнујима на јаву, у домаћем животу, али заједничку саопштавају шест република, шест народа, сви се нудом слободом да у оквиру федеративне заједнице слободно управљају сами себе, самим себам. У шест република, у шест крајева се разним јавним правима и разним политичким борбама за напредовање и трајање, и *наша* тако културни прогрес и народни континуитет — *наша* је утисак античка еристарска: свепознати и се у мајоризије време неколиким заједничким борбама ради заједничког ослобађања и потпуно заједничког живота и рада, у смислу јавне индивидуализације, а не ту уређења који то може бити јаван поглед одједном време наше земље он ће открити нешто еристарско: Араме или тако називе да буде јаван свепознати јавна снага јавна правност. Наравно инструменти су различити и ако сме наметни за добро наше различити нар је свга најјавна неколико свга резултат варијетан начини у најскупљенијој заједници еристарској заједници.

Занимљив а је потрожити мишљење неки о земљи од ових странаца који су прогутани све републике тако углавном од мајора. Да се јаван од другог мишљења сви јав кажу еристарски, времена на различитим општем: *Најјавнија* је је Словенија, најјавнија Словенија, најјавнија Југославија су *Македонија*, Сарајево је очигледно историјски град / не задовољство *Губернатор* је Губернатор. Вас нешто као да могу штрине али нешто мало бутања, амерете руке као Питат и потпуноста *Бенко* би се углавном тако похвалом и углавном тако мајором. У тиме јаву, макар сави нешто јаву мајором истину, нешто карактеристично историјско, уметничко, књижевна, мајорско, јавичко најјави. али откуд то и тражити од мајора

[illegible]

достојанство
изражаја

ефекат историје кетике културних значаја, на промената, на развоја и тако
на замишљање и разбуђивање. Дубровник је дубровник, књижевност дубровничка
Далмација у старини компактна је, оригинална, своја, то јавас тине. Словениј
тихо-пољско има књижевност са круним именима. Хрватска има урбану пивизи
зенију модерног тине, има књижевност. Војвођина има две степенја знатног сти
стихараства које стоји у крају. Словенја је са јужном са Хрватском писмена из
наша књижевна језичку реферну кретају таквих реферана у најкитурнијим
народима. И има језик који не јавас стоји на јаким темелима чистоте
написаности. Босна и Дарнегацина развила најбољу прологу тив оних народа, Црна
Гора најмања, најматеријалнија, избаци Велеша, Томаси јавас се са четири им,
макар се не шти бави после 1941 највећи државотворан највећи словенски
писник, најмаркантнија писателска личност целог словенског југа. И има све
својим назани јавасе више све при том јаваси и мислима.

Но све нас јавас на занимљивом мода и катном

може и суштински важном питању књижевног језика нар јавасу језичком језиком
којим говори нас Баткан без Дарнегација а нарки јавас јавас Војвођина и Хрват
Хрватска. Тај јавас језик, због многостраности омиљена и живља на св сто
значи јавас врло снажан неофинијант за прологу и савезности, на и бивућност
јав се сваке јавућина потпуно слободно развија у својим границама јаваси
и јавас. Јавас разноврсни у свом рефаштав ми све у јав јавном језику изжи
ваци јаваса четири наречја екавско, јачавско и јачавско и ичавско. Та наречја
јрате четири разне објина оне матене рачине која се јавасе јавља и својим
заменичким функцијама и зато боји језик и говор саваси опрећене. Врло се јав
јасно увја и утича на кичнију: шта шта нај на. Ува два писателска објина се
могу узети као јав кичевоног јавасе али Дарнина Наремнуу је си јавасе кичево
ност, а чачавски писачини су врло занимљиви и често наречја наречја. Сваки у
бој за језик, на би могли ићи на јав именима и разтавом, палима. Јавас та четири
наречја фундаментално мењају кичнију са фонетиком и ритмиком, тако све јав
ли на ниу, на констатујемо шта је шта али омиљу затим претварамо на чисте и
чисте и јаву знаковну савршину овог што нам се каже или више, на о с јавас

Далмација је
својим назани
јавасе више
све при том
јаваси и мислима

Хрватска јавасе
јавасе јавасе
јавасе јавасе

стране nije etekina nikanova, ali s druge strane kazari sluha i smisla sluha
 pava jezika kao i druge vlastnosti znanosti. Ono što još treba napomenuti
 sluha je znati različit zvučni štaf tog jasnog govora ni raznim napre-
 jima. Ovo čime čistimo jezik čime obogaćujemo jezik čime napređujemo
 neki napređujemo jezik, i to je neobučeno različitost, i napređivanje karakteristične po-
 ničite vreme aparatu koji iz nas govori i vreme komuniciranja ili shvatanja
 jeziku koji neki običajno i nastoje da raznim razlikama. Oni neki još
 sa jasnom snagom: snagom ljubavi za ono što je svoje, domaća, *pravilno* ili
 napređivanje, ali svoje, nije blisko, skoro da kažemo rečeno. Zima se to može
 ujednačiti; *sa* sa onim što znači napređivati franuz običajno jezik za sve
 to komunicirani imen. Vreme ekvivalencije govornog i jasnog govora, nešto što se
 u francuski i zapadni jezik uvažava napređivanjem i limitacijom, nešto što se u
 našem jeziku utvrdilo malim razlikama, suštinski, u smislu svega onoga što
 čoveka jezički kroz jezik razvija, sposobnost govora i razmišljanja.

Iskustvo je napređivanje reči na to ujednačenje i
 može sve svega jezik književni jezik. Zasto mislim tako? Ovo književni jezik
 jezik je uvaženoj pismenoj štampani jezik, ne govorni jezik. Ali da bismo
 bolje kazali: to je svejedno, kao i jezik književni jezik govorni jezik i
 jezik da li je napređivan ili napređivanje. *u* ima napređivanje. Bilo bi da se
 svejedno, kao i sve ima, tako i govorni i književni jezik misli istovetno.

I jeste sve ima ili sve tri i četiri, tako i govorni i književni jezik je
 isti, ali govorni jezik nije isti. Na primer jezik govorni jezik jezik
 kim čuvima i čuvstima, nitko sam otu u bespravu četvrtinu ljudi na mi
 mi napređivanjem - svi su znali jezik strani jezik - na napređivanjem rečenicu
 Bogom časom unese oktobra. Svi su napređivati svima, skoro istovetno, na napređivanjem
 jezik jezik. E sad mi tu istu jezičku frazulu napređivati napređivati. Dobro
 da sam četiri rečenice na našem jezik jezik. Stiglo? Stiglo zar u tom napređivanjem
 književni fragmentu. *na* to je jezik *na* se u varijantama govori u raznim
 jezicima. Niti su to bile četiri stih, niti su to bile književne, nego je se
 istina da svaki isto razvijem jezik ujedno ima i stih, stih stih u se
 u sebi i svaki napis, ako je i napređivanjem bio u jezičkom napređivanjem, što

V. K. ...

la langue ...

[illegible]

Има што смета, што је тешко, иим бар нитије. То

су марочја са разним кутијама што у глумица сарају и то су два писма, 12-
тискока и грчко. Сада се то може утврдити у живот и почети и носити, али

Chas. W.
Rosenbush

Wife of
of nobility
Wife of
of nobility
Wife of

Tyrtus
Zupit

се научна геологија, астрономија, археологија, баше велико питање
 Атлантик, неких грчких митова и баше неколиких катастрофа у касиони или
 биће се земљом због првог, другог, трећег и сави четвртог месеца - трабан-
 та сателита око нас, који се сурвава у земљу најзад уз катастрофу и касе
 јако проближи изазива други катастрофу на бази гравитације да море саче
 три хиљаде метара и промени лице земљи и кад месец нестане мора спласну раз-
 ливу се о опет свега и нестане и цивилизација поцрпе изнова. Али неко или
 нештопретими, и меморија ите и кроз триста хиљада година. Ити може с обзиром
 и овај квадриерни месец мора треснути у земљу и направити катастрофу којом
 об ће нестати и Вукова азбука та зашћам слоге рати узмемо сви латиничу.
 А кад тај квадриерни месец атресне у земљу онда ништа неће значити знања
 правна научна и срећна изгледа испитивање и истраживање старе српске књижев-
 сто која ће једнако сва бити у грчком писму, нарочито добрим језиком и у грчком
 језику, па ћемо имати да учимо компликоване азбуке и кад једно рекосмо и овај
 месец узари у земљу и збрише све и ипак нешто ће на врх високога брега
 или у делу преживети, живати кулу још на брегу да се пима страшна ш4
 сигурније избегне и етх та вавилонска кула пуна свакојачику избеглига вечна
 појава опет врати многе појаве у процес нове цивилизације, али токаже
 да вавилска меморија спасеа појатке од триста хиљада година и да вавилонска
 кула је темелан мит. Шћемо боље разумети шта треба да ратимо или да наста-
 вимописато и штампати у две азб-бузбуке исто једин, или да узмемо већ сави
 латиничу, а бесмртни Вук нека чека вавилонску кулу која је такође бесмртна
 у овој земљи има слободу културне, језичке и језичке за
 све макине, па онда једнако и за све већине. Земља је многојезична. Први зато
 што је Ваткан многојезичан, а затим у оном делу земље који је кошао у зајед-
 ну после немачког тиража Аустрије, а Аустрија такође била многојезична. За ма-
 кине јесте са језицима простија но за већинске Југословене. Макине имају
 као књижевни језик језик својих конационата у компактниим топањима: ма-
 њини мађарски, италијански италијански, дурни турски, и т.т. Већина говори
 три језика и већина у већини језик српски хрватско-српско-хрватски се прти-
 и без пртипе, а кад је рч о старијој књижевности онда српски и хрватски
 ивако се јавно већ тежито некој фвизији, на чему се јавно рати са више погор

на *свој*
археолозија
и научна

20

[illegible]

ječstovi su bili vrlo osmovalerani, pluvstato je od kultura i kultirni od su-
 tivnih znaka, a rječnice su tako banalno izupotrebljavane, a na rječnici je sti-
 strana a gramatičke greške takve kakve deset godina nismo čuli ni na ul-
 utini. ^{Kako to izgleda} ~~Na~~ jezika ponos na jezik, svest o tome šta je jezik, - ne čuti.

Književni jezik mora zadovoljiti, mora činiti
 zadovoljstvo ^g dok se čita. Narodni jezik to ne mora, ni svesno ni nesvesno.
 Zanimljivo je otvaranje u čisto narodni jezik, čak lokalno jezik nekog naroda.
 Vrat starijoj stilu pisane književnosti, mjerost velike pokazuje. U 1. vijenju
 je jezik narodni, ali čuje i moćan ^{am} ~~proseku~~ st stil, čovjek vrlo primam i za šta
 pu stilizovane. U našim narodnim i pjesmama, gde imamo narodni jezik, vrlo
 i neoprek nedostaje stil književni, um i čuje mjerosti književnika, koji ima
 jezik sa velikim stilom pisane književnosti.

Da se sad bolje približimo jezikom jeziku, imamo
 su čim sve treba piti u utakomnu i čega sva republika, odnosno sva
 zadržaj i zadržajni jezik, ima ga se potako kloni, koliko i ga može kloni
 sve pletko i pravom i navikom i uviđajem, ga kloni u štampanom jeziku
 ga rasopse, čak i novina. Srpsko-hrvatski jezik, identičan jezik književni
 jezik, ga nastane, a danas još ne stoji, smi kao egzistencija, a ne kao in-
 dividualnost. Šta je to? ^{Mehanizam} ~~stari~~ ^{stari} stari književnost, veli zadržaj, veli i u modernu
 mišlju i openi razlika, koja se jezikom opituje. U zagrebačkom jeziku čita
 hrvatski ^u ~~pravopis~~ ^u ~~hrvatska~~ ^u književnost. A na srpskoj strani, srpsko-hrvatski
 čuje se, naravno, srpska ^{na} ~~književnost~~ ^{književnost} i ~~srpski~~ ^{srpski} pravopis, sa nekim konfiden-
 jama na kojima je, terze stovljeni, usvojen jezik pravopis za jezik jezik.

Imenaravno u tradicijama dva naroda, koji su ^u ~~zadržaj~~ ^u ~~zadržaj~~ ^u otkriveno, ima puno
 egzistencijalne tradicije, koja nije kategorizirana, inostitucionalizirana, ali je
 u svojoj mutnosti, pa je i u elementima, sva i reči, sva. I tako u istom
 ali reči, sva. U egzistencijalnu tradiciju, veli i ^u ~~zadržaj~~ ^u ~~zadržaj~~ ^u koja se danas
 ima samo pomenuti. U kojem obliku? ^u ~~zadržaj~~ ^u ~~zadržaj~~ ^u je reči, je stvar unutrašnja
 pojedinačna, i je je pravi skanzaj, ako se neko rastaje, ma krst sramoti i
 muči. ^u ~~zadržaj~~ ^u ~~zadržaj~~ ^u ne može više biti propagandna ni kolektivizirana, ni politička, ni
 ni kulturna. ^u ~~zadržaj~~ ^u ~~zadržaj~~ ^u režim je izveo dva kuraža, dostupne i stavio uverio po

прстима савјете и узарио по шесту кардинала. С овим пром уједно укључен је
оријентално православни оргоноски метод, са овим крупним западно католички
метод, У тим стварима морарском помоћи становништво републике, јер вера и
политике имају исте сних принципе заједничких са којима се тврдо може ићи
типично споразумезају и збојма и компромису ствари вери политике, а не
науке уметности. У верском смислу Србији се најмање има пребацивања: бена
тај ранију бена иборова је вера провербојатно је и стоји јанас као и он
јавнина. Србојански сељак ишао је и иже и јанас јавнута гошће у пркву
а у старини је за крст хришћанствимао исписано на кованим заставама
слобојанских борби. Срби нису ишли у крсташке ратове, а иша је јан на
и јан у сто година. Али да ће сељак и иже светковати је ратом и неком
најјасном осећањем ставот не знам које патке и сртке, које свене стоке и
кише и чега то се не може искоренити зотле јан стокане језике за споразу
мевање, јој му не можете јато вишћу и сунне по жељи и потреби свакога сат
често свакога имаја и газинства. Православна црква никада сине улазила у
дисциплину и морал ~~порочица~~ и појединца и јан рат је на жалост низак,
јана немб, сем некада за борбу — сасвим велика. Католичка црква је вот
паметно и кешто ти то чинила? Васпитни факт е помоћни фактор у породицама
у школама. Затим она има многобројне припаднике, затим вот културно свен
тенство и монаштво, зтим најбоље срема школе, затим центар Рима, глечу
временом папску државу, бије државину загралић тарабом, али државина јој је
јан увек свет у свима континентима и морима. У је борба бити тежа о тешка
Католици у Хрватској и Батманији су тежи проблем у о православних бр
ших и и савашних. Тојавина је са српством и православљем заплетенија о
Србије, зат ићи се вером бранила о туђинства као већ по опште српском
начину као револвером и пиштољем. Двобој на снагу па боји онај ко не пото
јана гора је као у свему један специфичан и уникум. Властери су јој били
монаси, свени мученици, песници сасвим по платонски, а Платина Црногорцу
не баш увек много стручно убијју а вера је које најмање значита и зна
У то није потребно улазити и тиме је већ се вера тиче, отежана јер онај ко
је утео бар крсно име да држа ипоштвје, није познао слику свога свена

[illegible]

својоличних и бесиртних језичких блага и умно елегантно и поетски као
 је ~~наша~~ ^{наша} свела тридесет година. Но како звате више се Ориент, Азија.
 Као коју ближе (а приближују се) коначе реформи али ако јасно не умемо
~~видети~~ ^{видети}. Бука није знао ни за Бога, ни за праву, ни за свештенике, ни за заје
 нину. Сваки сам у себи сам за себе — па кода стигне у реформи своје три
 чевости тежећи споразум са сватом свазисном — али опет и језику који је
 побогу као грчки за науку и филозофи у назамеников по јачас за трансиенан
 борбе па кода ко стигне. Запад је већ пун Букста, савом бумистици без
 заједнице свако за себе, чести не знајући јакан заједноста да им је борба
 бука и прогрес бука на истом путу. Ми смо јачас у књижевностима
 филозофијомкоја се муче сагзистенијам, са бидима агзистенија постига
 тежнија што је више и мањак живота и индивидуалност од симбола и разлно
 као свет више да. Сартра, али што је он један од најмоћнијих интелектом
 и у филозофији и уметности Литература мучи се и мучи друга, сага јаким не
 важем порукама из стварности агзистената свага што је постоји агзистент. Ми
 има у Тативу агзистенијализма, има у Библији, има у уметностима. Отај бо
 у овима сиромашу који је имао јакну овну и имао јакно љубав на као посат
 отај је и као је убити и почастио коме на себе него некога трећег. Шта је
 симболика, разбоја свакикако стварност, умно научно разумљиво неразум
 љиви. ~~категоријално~~ ^{категоријално} ван категорија, срачуњиво ван сваке самережа. Или бито
 је и у модерној уметности већ јавно мученика због појма из тог нечаг
 наземног и појамног, неизрецивог, што је шта јисаке гмизаке и оно
 безобличја што је агзистенија сва да што је ту јуви жотице биљана с
 сорејаја сајава пророцистава митског и баналног. Коркапор се намеће, али т
 је муча на бази торе хришћанства, Или збољашире тежа: Војлар Гата,
 Клајст, Фомаситат, Кафка, преСартра. Има сиреализам, има олавак већ апст
 рактна уметност у сликарству. И саз оно што нас у овом моменту занима:
 Сартр и многи други, то је агзистенијализам на трапаз има јакан земље у
 атмосферама неименованим. А каука је живео свој агзистенијализам, свако
 у соби, у бајти, у сваком покрету и односу. Због нечагупишан, због нечаг
 пролога, због нечаг је бодестан, због нечаг генијалан, због нечаг пророк, због

nečega naznačena, izmisliti tuđ, zbuđen. Često pominje u R. okantenu: piliš na
 klupinih na kojoj sedi okantenu: egzistira. Jive, mrtav, polujive, mrtvi, krumpir
 nego jive ali egzistira, ruke se trgne, mozak počinje da misli. U prijetu je
 rvanje i tepanje boja. Okantenu te egzistencije uzme ali biće, šta li, egzistencije
 nekakve utroba koja je istovremeno što piliš istovremeno ova komada istovremeno
 noge, ruke, minaske, štipaske, antene i rukavice je i strasna kao svaka naprava
 izvanutroba — tako misli novak, ali pitaje egzistencije nije to, nego ko
 šta šta sve još. Nađe jebeno kaze jebenom rečju svoja mučenja: Ustavu
 ali nema put. A buje je svoj svoja učena zavo put. svaki novak mora naći
 može naći put na se skoro organizuje u lutaku i u govoru. Našom putu ima
 jeziki narodu i taj jezik je put, tek, sarkaz.

Hoće li svizmo tamu. Bosna najviše nije imala nikakav put
 života kao u loncu: imala je i hop, forster i u mrtvi ali verovatno ni narodu
 nego piliš na loncu, hran, a bogati jebeno u pilišimima i rečati Turci
 i Srbi rečati. U Bosni će biti nepoznatina od Sultana, u Bosni će biti
 Kocić umetnik rečati od vlasti okupatora i naravno jezika, u Bosni će biti
 opaziti metak koji će razbiti na samu zabavljivost nego umetniku. U Srbiji
 i ko jive, ovek ova koja prva zagrija u otpor jebenu za govor za što, za se
 i za svojih Stovana. U rečanju jebeno je to su oni pilišim i koji su
 morali imati situ na privlače periferijsko, to su vraćaju jebeno jebeno
 pilišim, jebeno jebeno, u je zato i jezik postao najmoćniji, najširi, najbolji
 kao osnovina početak za ono što vremenom u utankini i kulturnom razvoju im
 na se istanila kao najbolje mo

Da li je jezik književni jezik u nekim
 republikama i pokrajinama već u procesu nastajanja? Jeste. Koji su naučni
 metodi nastajanja? Jedno je metod pozajmici, drugi metod i kombinata, treće
 priлагоđavanje u govoru, i u kroz umetnički pisane i da književnosti, svi su ti
 procesi pravi životni procesi koji se skoro neopazivo utiru se zati-
 rući podalo na sve strane. Uzimate po dve knjige iz svake od četiri republik
 i seminaristi izrazite komparativno po dve tri strane. Poručeno

im vezivan pozajmima, a estetično mali, prilagođavajući materijalno. Džakle smo
 u zdravim konfliktnim pojedinih naručja i pojedinih zavičajnih stilova
 i kazenja. U terminima u čistoti jezika je jasna sa izvesnim veš ograđenim
 rezultatima. U Srbiji su Turizmumu i izmjenjivom oko po sa sa
 sasvim izgubili
 bosanski zavičajni jezik i stija takih i je znatni napustio. U hrvaškoj
 se germанизми narpo guba u Vojaninim su skoro sasvim nestali. Zavičajna
 karakteristike se svoje na formule prepoznatljive. Sluh još ne otkriva u na-
 boru računici sklopavu razumije i u ovojno. Ima pisane koji su sa dobrim sti-
 lom i pukiim biranim računima i konstruktivijama veš upravoj sistemu
 buvšeg knjižanog jezika koji će postati rutima, nezabavni ostina na oko
 vxo i u izgju.

Konfliktni se dešavaju na najosetljivijim i najosetljivijim
 mestima jezika, logika, stila i konfliktna zato ne treba sačuvavati nego
 ih treba stručno negovati i iz njih izbijaati vatru i snagu. Još nije gotov
 veliki akademski razum koji se radi u Beogradu i biće i to treba da bude
 jezik i sintetična aparaturna za konflikte, za pozajmice, za prilagođavanje
 Konfliktima i ovim rukovoditi i strukovoditi i estetikom i muzikom upravlja
 časopisi za jezik. Ima ih nekoliko, ali ne vrše posao koja ustojice za sve
 pojediniom knjigom jezički jačom, stilom jačom. Časopisi za jezik morali bi na
 ponekad ihati vatru, izbuju. Dokle će se pisati u knjižarnosti strahom strah
 germанизам jezik banalni i još sa taškom gramatičkom gramtom kao što je godu
 će pitaje. Ta kazna ubija sluh i uski jezik ali ona je svaki dan nashampena
 stotinu puta u četiri republike. Izbuja, skanjan. Zatim nesti na u povnima
 tanku sitnim biamatima i parafizama glase ispravljaju osnovne za bluge i
 niznosti, tu se napadaju i osramoti pisac koji i govori i piše svoj jezik
 čisto, a potpuno bez pretresa prokaze knjige koje su pisane kao da ih je isov-
 tuđinaš koji zna srpsko hrvaški i koje po jeziku bi ispravile na najmože
 knjižarnosti. Ima štampanih stvarova koji nas služe literaturno jezičke
 koje ubija sluh, vxo, koja je nemogućan jezik. Zauzimanju je potreba
 trening stalan i snažan, to se bar kazna kao je sport životna svetina

могу знати. Језик се у свакој покрајини мора даговати. Даговати по људности, наговати по народности, наговати по језику. Узмите трубу и трубите узбућу, трубите ~~се~~ као да се једнако тако пише успело му је, о чему се ради политичко жаргонски израз бивност ушло у књижевни језик и хоће да одлучује у закључцима, хоће да буде психолошки термин, хоће да буде појављива реч језичку, коју ако саставимо из четири републике биће раскош у нијансама. На узбућу, вратију и устију / узбућу на чему није тако. Узбућа из књижевних изјављива не правити између другог језика ии жене него му је својим јав пријатеља и многа пријатеља. Наравно ју се читају разни притоци који нигде не најгрубљих граматичких грешака. Рукопис кога је Свакапијавина и и свака република тога језика треба да нагује са помоћом и вужмо шћу свој језик па да бити из четири неге великих успеха. Међутим говори се на утини ситраховито аљкаво говори се на саваноме шћблом раним безличним језикима и сталовима који сатарују слух то најближије чуло човеково. Илукаторати треба јаче језичке ситуације толико смо замртвили слух. Ко себа ради мораторати језик ко језик не ради, не ради нисеба. Ко себа не ради

— Четири књижевних исторепублике исте народности, исте ~~се~~ као што понекад бива пишу четири различита говора четири врсте стила. Толико различити да се од неколики реченица познато је писан. Како да не буде у четири републике једно саван покрајина и замишљених говора и стилова говорених и писаних како да не буде разлику боји звук у каленим говорима у речнику у у позејмицама из страног језика који је ту био позвучан и при руци или се влашћу у руци различити. Најје рч о књижевном језику једна зв и једна књижевност, обично је и логично је да говори о различитим. ~~Али~~ ~~што~~ ~~ко~~ ~~на~~ ~~се~~ ~~мора~~. Ми смо федерација, а то се ваички законом писане рече ии револуција али змалган нисмо. ~~Се~~ ~~што~~ ~~је~~ ~~различито~~, треба у добром избору у испробаним складовима да се употреби и употребљава у писаном језику и стилу. . . . Говору, разлике морају остати боја вокалгустима или прогучаност сугласника, локални израз као је нашти најмилић или најољубатије, стил и књижевна остав ~~ад~~ у писану језику мора бити контрола избора, как једно и как

другo ne uđe u krv i potez i pristanu formalna sredstva kao što su nastavnici
za broj i broj formalna sredstva i ne utiču na stil i vrstu jezika, svakomog
tuznog pripovedačkog vranskog. Zanimljivo je za učenje jezika, za sve
te zemlje, većito okupirane od strane, nisu mogle ni reči, ni jezik, a ako
one malo. Turci su u Bosni i Hercegovini tako bili prisiljeni koristiti jezik, a
jezik primativno učiti, prirodno. Stanovništvo nije govorilo turski ni sa
jezikom su mogle. U Bojovini, ni reči ni jezik. Oni koji su govorili
turski, turski jezik, izbegavaju narodnog jezika, bili su slobodni plemići,
u osnovi nekulturan svet koji može bez materinog jezika, bez svesti i ose-
ćanja šta je i šta ima značaj no ima materin jezik. No dok su Bojovinci sam o-
čuvale kaste austrijskih oficira, niko nije govorio nemački a na granici govo-
riti matrovan jezik, kao je to bilo Mađarima ovde tako prema Austriji
narodnih prošlih klanica je ostalo nekulturnom narodu onaj je mađarski jezik
tako osvojio da je bilo i neveselo kako su neki ljudi znali mađarski i kako
kako su znali tim više što bojovine koja je bila u jezičkom smislu imala p-
nesmice najjušar ranga Bozanka Zmaj Jaze Kostić ona je posrnuv i govorila o-
blat pogrešan mađarski srpski jezik. Danas je to prošlost, savremen jezičkim
intermedo. Zagreb, koji ima najjušar pravougaonu književnost, postupa sa
svojim jezikom i vrlo namizostivo i vrlo milostivo. On ga krpa i koratv je
ali bi i tu od književno književno moralo biti razgovora, razgovora i uterivanja
iskustva, ~~književni~~ koliki broj čitalaca pokazuje princip, i književno, koji zasenaju
u pitanje književnog jezika bez obzira da li će biti jezik ili više.

Književni jezik nije ni bogme, ni zakon, ni moć
Nije ni govor. Ako je narod homogen, nije to zato, ako je to o književnom
jeziku sajam porajima, onaj zato. To je krupna i složena umetnička работа
i ako se izradi onaj krupna umetnička takovine. Metak glavni bio bi
umetnička saradnja kroz povremeno neutratisan književni rad: Zajednički zbor
nik u kojem bi bio i pravos istog teksta, umetne, radnja od pisane
is četiri republike. Naravno, moralo bi biti posle razgovora ugovori mirnih
kulturnih ljudi a ne naglo presenaka, je to nemogu latinizmom ili latinizmom

[illegible][illegible]

[illegible]